

JORDAN FERREIRA CARVALHO
Candidat del PS SDP +

Soc jove i vull dir la meua!

Sembla com si els que manen no haguessin sigut mai joves ni haguessin patit alts i baixos emocionals

Vivim en un país on ens han volgut vendre un futur excel·lent i on alguns inclús ens han intentat convèncer que a Andorra tot es fa bé. Han fet propaganda de la riquesa i han posat una cortina de fum a la pobresa.

Estem lluny de la realitat doncs.

N'hi ha que estan entestats a mostrar una bona imatge com a país, però els joves, que patim directament la realitat de les dues Andorres, que intentem albirar un futur no només per a nosaltres, sinó també per al país, que estem lluitant no només per poder accedir a uns contractes laborals dignes i a un salari que ens permeti començar les nos-

tres vides d'adults, que invertim un gran esforç no només físic, sinó també emocional, sembla que no comptem.

Tanmateix sembla que les persones que han estat aquests darrers anys en responsabilitat pública mai haguessin tingut joventut, mai s'haguessin sentit desorientats o mai haguessin tingut alts i baixos emocionals per no tenir una esperança.

La qualitat de vida tan fantàstica que ens diuen que tenim a Andorra passa per tenir dues feines i la nevera buida. D'això se'n diu precarietat i desesperació i, per què no dir-ho en paraules més entenedores: pobresa.

Els joves no volem almoines,

volem oportunitats. Necessitem creure en el país i un Govern que actuï amb responsabilitat posant davant les persones, que escolti les inquietuds de la societat civil, les associacions i que vetlli pel benestar de la ciutadania.

Personalment, setmanes enrere estava convençut que tot això mai canviaria. Ja ens tenen

Cal menysprear els guanys producte de l'explotació i els abusos en l'habitatge

acostumats que mai no canviava res, o a escoltar moltes vegades que "sempre guanyen els mateixos". També pensava que els que estan en responsabilitat, tenien una posició per sobre de tothom –o almenys aquest és el tarannà que tenen– i que, sense trepitjar

el carrer, acabarien tornant al poder.

Però només l'esperança que m'inspira, em va fer adonar que, en el que tothom és igual i en el que sí tenim el mateix poder de decisió és a les urnes. Això ha de canviar, i no només de pensament, sinó també en els nostres actes. No podem anar-nos queixant i quedar-nos tan tranquils al sofà de casa un dia on es decideixen coses tan importants.

Soc jove, tinc 20 anys, molts com jo estem patint la fractura social, però ara puc dir que no serà per mi que deixaré de fer els esforços que calgui perquè aquesta situació continuï permanentment fins al trencament de la nostra societat.

S'ha de valorar l'esforç i no el diner fàcil. Però s'han de menysprear els guanys que són producte de l'explotació laboral i de l'abús dels preus de l'habitatge.

Els joves necessitem que ens

representi gent que lluiti pels drets de les persones, de totes, i no que legislin a cop d'interessos personals quan els convingui.

Formo part de Progressistes-SDP i donaré la meua veu com a jove, escoltaré i prendré nota per poder fer propostes des de la coherència i amb l'única voluntat de poder ajudar a construir una Andorra millor, inclusiva, amb oportunitats per a totes i tots de manera igualitària i sobretot de manera equitativa i justa.

Soc jove i vull dir la meua i fer propostes per una Andorra que no permeti que els joves es quedin al marge. Perquè els joves tinguin oportunitats reals per estudiar i per treballar i perquè els joves puguin emancipar-se, com ho van fer els nostres avis i els nostres pares al seu dia.

Perquè per als progressistes, les polítiques socials van més enllà d'una prioritat. Són la nostra essència.